

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/73/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122204605
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122204605.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

- 2 - 17Csp/73/2022

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. X, XXX XX E. C. F., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpenému: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava, IČO: 47 232 471, o primerané finančné zadostučinenie 644,74 EUR, takto

rozhodol:

- 2 - 17Csp/73/2022

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 200 EUR v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, vychádzajúc pri výpočte trov konania z prisúdenej istiny, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

- 7 - 17Csp/73/2022

Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 16.5.2022 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 644,74 EUR. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Csp/202/2019 bola v postavení spotrebiteľa úspešná v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/20/2019 zo dňa 15.11.2021, právoplatným dňa 18.12.2021, bol žalovaný zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 644,74 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10.10.2019 do zaplataenia. Poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu vo veci samej, konkrétne body 10., 11., 48. až 52. a 58. odôvodnenia. Ako spotrebiteľka si tak uplatnila satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v uvedenom súdnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Uviedla, že synonymom primeranosti je spravodlivosť, a tak dôvodila, že výška PFZ v symbolickej výške nemôže byť primeraným ani spravodlivým PFZ. Uplatnenú výšku primeraného finančného zadostučinenia odôvodnila tým, že táto zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 644,74 EUR, ktorú považovala za jediné objektívne kritérium rozhodujúce pre určenie výšky PFZ. Záverom poukázala žalobkyňa na to, že otázka rozsahu

porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v základnom konaní, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadostučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol, aby súd vyhovel žalobkyňi iba čiastočne a priznal jej titulom primeraného finančného zadostučinenia sumu 100 EUR a vo zvyšku žalobu zamietol. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania, žiadal, aby súd žalobkyňi náhradu trov konania nepriznal, prípadne priznal, ale iba z priznanej sumy. V podstate namietal iba výšku uplatneného primeraného finančného zadostučinenia, ktoré nepovažoval za primerané okolnostiam vyplývajúcim z pôvodného konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 29Csp/202/2019. Mal za to, že finančné zadostučinenie nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov a jediným účelom žaloby je evidentná „ziskuchtivosť“ žalobkyne v tom smere, že podaná žaloba je prostriedok ako vymôcť od žalovaného čo najvyššiu sumu na finančnom zadostučinení a najmä trovách konania. Poukázal na to, že žalobkyňa a jej právny zástupca umelo „vyfabrikovali“ dve samostatné súdne konania vychádzajúce z jedného konania vo veci samej, kedy rozhodnutiami tunajšieho súdu vydanými v konaní sp. zn. 29Csp/202/2019 boli rozsudkami čl. 67 zo dňa 6.7.2020 a čl. 277 zo dňa 15.11.2021 priznaný nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia 644,74 EUR a tiež bolo určené, že jedna zmluvná podmienka je neprijateľná, a teda neplatná. Žalobkyňa účelovo predmetné dva nároky priznané v jednom konaní rozčlenila a ku každému z nich sa v samostatnom konaní (sp. zn. 11Csp/71/2022 o primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 EUR) a v tomto konaní sa domáha priznania finančného zadostučinenia s cieľom v každom konaní produkovať samostatné trovy konania. Takýto postup hodnotil žalovaný ako účelový, nehospodárny, smerujúci k umelej tvorbe trov konania v dvoch súdnych konaniach napriek tomu, že oba nároky bolo možné vymáhať v jednom konaní tak, ako to urobila v inom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 24Csp/33/2020. Žalovaný preto navrhol v záujme hospodárnosti postupom podľa § 166 ods. 1 CSP spojiť veci vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 11Csp/71/2022 a sp. zn. 17Csp/73/2022. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobkyňa mohla a mala od svojho právneho zástupcu získať vedomosť o rozhodnutiach tunajšieho súdu v obdobných veciach (napr. sp. zn. 7Csp/103/2020, 15Csp/35/2021, 14Csp/217/2019), v ktorých súd uplatnené nároky vyhodnotil ako neprimerané a žalobcom priznal výrazne nižšiu sumu titulom primeraného finančného zadostučinenia (v rozsahu od 100 EUR do 150 EUR). Napriek tomu žalobkyňa účelovo uplatňuje neprimerane vysoký nárok s cieľom získať čo najvyššiu sumu titulom finančného zadostučinenia a náhrady trov súdneho konania, čo žalovaný vyhodnotil ako ukážkový príklad zneužitia práva, resp. konania v rozpore s dobrými mravmi. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia, to nepovažoval za primerané, nakoľko je v rovnakej výške ako bezdôvodné obohacenie, k vydaniu ktorého bol žalovaný zaviazaný v pôvodnom konaní. Namietal, že žalobkyňa neuviedla, ktoré jej práva boli postupom žalovaného porušené. Záverom mal za to, že o výške finančného zadostučinenia je potrebné uvažovať v intenciaciach konkrétneho sporu, vychádzať z konkrétnych skutkových okolností a prihliadnuť aj na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv základného konania na osobu žalobkyne, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu.

Žalobkyňa v replike zo dňa 1.7.2022 zotrvala na podanej žalobe. Uviedla, že pokiaľ žalovaný poukazuje na inú vec a z nej vyplývajúci nárok na PFZ, tak tento nárok vyplýva z iného právneho titulu, a to z určenia NZP podľa II. výroku rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 29Csp/202/2019 zo dňa 6.7.2020. Právoplatný rozsudok sp. zn. 29Csp/202/2019 zo dňa 15.11.2021 deklaruje, že v právnom vzťahu založenom zmluvou o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXX zo dňa 11.3.2010 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Keďže ide o nárok z rozdielnych porušení spotrebiteľských práv, ako aj z iných právnych základov, resp. titulov, nie je nutné iniciovanie jedného spoločného konania. Žalobkyňa ponechala na úvahe súdu, či sa rozhodne spojiť konania na spoločné konanie. Mala za to, že z rozsudku vyplýva, že žalovaný porušil svoju povinnosť uvádzať správnu výšku RPMN v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného došlo k vzniku sekundárneho následku v podobe vydania bezdôvodného obohatenia. Uplatnenie PFZ na súde je následkom vyplývajúcim z porušenia práv spotrebiteľa vedúceho k vzniku ujmy. Poukázala na to, že žalovaný neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech. Keď žalovaný nenáležitými prostriedkami procesnej obrany popieral nárok žalobkyne, jej stresové situácie a psychické vypätie sa len stupňovalo. Žiadala tak zohľadniť špeciálnu recidívu dodávateľov a pri opakovaní porušení spotrebiteľského práva PFZ zvyšovať, nie znižovať. Žalobkyňa v súvislosti

s argumentáciou žalovaného o zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadostučinenia dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.5.2017. Uviedla, že vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku PFZ za adekvátnu, zodpovedajúcu účelu PFZ ako určitej satisfakcie. Poznamenala, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Primerané finančné zadostučinenie má tiež odradiť žalovaného i iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Primeranosť sumy 644,74 EUR je vzhľadom na postup žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalobkyňa mala za to, že iba výnimočne sa je možné v rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Prešove stretnúť s takými postupmi, že za výsledok voľnej úvahy súdu je považovaný jednotný paušál PFZ 100 EUR bez zohľadnenia akýchkoľvek kritérií, ktoré by v úplne rozdielnych veciach odôvodňovali záver o jednotnom paušále 100 EUR, teda bez akejkoľvek individualizácie. Paušalizácia výšky PFZ je svojvoľným uplatňovaním práva, ktoré poškodzuje spotrebiteľov a zvyhodňuje dodávateľov porušujúcich spotrebiteľské právo. Záverom dala žalobkyňa do pozornosti vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ v nie iba „symbolickej“ výške (príkladmo označila 22 rozhodnutí rôznych senátov Krajského súdu v Prešove aj s výškou PFZ). K posudzovaniu výšky PFZ poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 z 4.10.2016, v ktorom súd uviedol, že odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/42/2019 zo dňa 29.1.2020 výška PFZ môže dosiahnuť až výšku majetkovej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Vymenovala tiež ďalšie obdobné rozhodnutia tunajšieho odvolacieho súdu. Poukázala na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ vo výške, v akej bola v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Tiež poukázala na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015, z 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 eura, čo predstavuje 25-násobok poplatku určeného za neprijateľný. Ďalej uviedla, že uplatňovaním jej legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život, ale znížený aj jej rodinný rozpočet. Uplatnenú sumu PFZ považovala vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného dokonca za zjavne nízku. Čo sa týka trov konania, uviedla, že aktuálny CSP neobsahuje obdobné ustanovenie, aké bolo v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Mala za to, že má nárok na náhradu trov konania a poukázala na závery právnej vedy k § 255 CSP, v zmysle ktorej vhodným riešením v obdobných prípadoch, kedy výsledok konania a priznaná výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého dokazovania, je právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej).

Žalovaný nevyužil možnosť dupliky.

Súd nariadil vo veci pojednávanie. Na pojednávaní dňa 2.12.2022 strany zotrvali na svojich doterajších písomných podaniach. Právny zástupca žalovaného akurát netrval na spojení veci s vecou vedenou na tunajšom súde pod sp. zn. 11Csp/71/2022.

Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise (rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/202/2019-277 zo dňa 15.11.2021), oboznámil sa so skutkovými tvrdeniami strán v žalobe a ich písomných podaniach, ako aj s obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/202/2019-277 zo dňa 15.11.2021, právoplatným dňa 18.12.2021, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňu 644,74 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 10.10.2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (II. výrok). Žalobkyňa vystupovala v predmetnom konaní rovnako ako žalobkyňa, iniciovala začatie predmetného konania za účelom ochrany svojich práv spotrebiteľa. Žalovaný bol tiež v postavení žalovaného, pričom

z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo na základe úhrad vykonaných žalobkyňou za účelom splatenia úveru zo Zmluvy o úvere – dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.3.2010, keďže úhrady žalobkyne prevyšovali pôvodne jej žalovaným poskytnuté finančné prostriedky a poskytnutý úver sa podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. považoval za bezúročný a bez poplatkov.

Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov predávajúci nesmie

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,
- c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.¹⁾

Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok

na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľa ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

V predmetnej veci bolo nesporné, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podliehajúca právnej úprave o spotrebiteľských zmluvách. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Žalovaný nerozporoval ani naplnenie podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Sporným v tomto konaní bola iba samotná výška uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaný vyčítal žalobkyni jej potenciálnu ziskuchtivosť a uplatňovanie primeraného finančného zadosťučinenia v dvoch konaniach a v neprimeranej výške.

Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, žalobkyňa ako spotrebiteľka, ktorá na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

Súd má za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/202/2019-277 zo dňa 15.11.2021 zrejme, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa tým, že na základe nesprávne koncipovanej zmluvy s nedostatkami, ktoré mali za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru, sa voči žalobkyni bezdôvodne obohatil. Došlo tak aj k reálnym zásahom do majetkovej sféry žalobkyne. Žalobkyňa bola v dôsledku uvedeného po určitý čas neoprávnene ukrátená o svoj majetok a nemohla ním disponovať. Žalobkyňa bola nútená uplatniť ochranu svojich práv ako spotrebiteľka žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia.

Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom jeho výšku ale určil v sume 200 EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa

názoru súdu ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že bezdôvodným obohatením na strane žalovaného vyvolal žalovaný u žalobkyne ako spotrebiteľky stav právnej neistoty, ktorý žalobkyňa mohla/musela riešiť podanou žalobou, pričom na strane žalobkyne bol preukázaný aj závažný zásah do jej majetkovej sféry, keď sa žalovaný obohatil na úkor žalobkyne o sumu 644,74 EUR. Súd zohľadňoval aj skutočnosť, že žalobkyni bola v základnom súdnom konaní priznaná plná náhrada trov konania.

Na margo žalovaným namietaného výkonu práva zo strany žalobkyne, ktorá si uplatňuje viaceré nároky vo viacerých konaniach, súd poznamenáva, že hoci si žalobkyňa uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie v dvoch rôznych konaniach z rovnakej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd má za to, že vzhľadom na to, že predmetné primerané finančné zadosťučinenia sú uplatňované na inom skutkovom základe, teda z iných porušení práv spotrebiteľa/povinností dodávateľa, súd nevidel prekážku pre prejednanie primeraného finančného zadosťučinenia hoci aj v dvoch, či viacerých konaniach, ak sa tieto odvíjajú od iného skutkového základu a reflektujú iné porušenie práv spotrebiteľa/povinností dodávateľa. Hoci v danom prípade je súdu z vlastnej činnosti známe, že žaloba vo veci sp. zn. 11Csp/71/2022 bola podaná v rovnakom období ako žaloba podaná v tomto súdnom spore, nemožno žalobkyni uprieť možnosť domáhať sa nárokov voči žalovanému aj v dvoch samostatných konaniach, ktoré mohli byť prípadne aj spojené následne do jedného konania. V danom prípade žalovaný však netrval na návrhu na spojenie vecí a súčasne spojenie vecí v čase pojednávania už stratilo svoje opodstatnenie vzhľadom na štádium, v ktorom sa nachádzala vec vedená pod sp. zn. 11Csp/71/2022, ktorá už bola právoplatne skončená rozhodnutím vo veci samej.

Záverom súd zdôrazňuje aj fakt, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále so zreteľom na to, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak s tým, že pre účely výpočtu trov konania sa bude vychádzať z prisúdenej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Plný úspech žalobkyne v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K tomu podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj

v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

- 2 - 17Csp/73/2022

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.